

СЕРГІЙ МИКОЛИН

ДОЗВИ ДОБРОТИ

ДОЗВІЛ ДОБРОТИ

Доброго дня Вам, люди,
в думках, словах і діях,
у яких би ви порадили
і інші мали радість з них.

ГЕНІЙ

І.О. “Ви, Сергію, геній!!!
Гарно пишете!!!
Але не кожному дано
це зрозуміти!!!”

Так, ми геній...
і геній не простий –
ми один
із спасителів людства,
бо у місії своїй
маємо допомогти
цей світ змінити.

Так, ми не такий, як всі,
бо люди в світі досить різні –
у кожного й думка є своя,
хоча є й подібні.

Та знаймо, люди, знаймо,
що життя все таки
з одного джерела
і думки теж із нього.

Тільки хтось із думок
не здатен висловити й слова,
а комусь вони відкриються рядком,
а дехто собою здатен їх
проголошувати сповна,
бо вміє брати з джерела.

Не так багато ми і вчилися,
бо ми теж ключем пробилися
із цього джерела
в сьогоднішнє життя.

Просили п'ять років тому
і уклінно просимо тепер:
починаймо люди
доброту творити,
то спасенними будем.

Говорити навчені всі,
читати вміють, майже, всі,
та чогось не навчені ми
чужу біду чути,
не вміємо і слово мудре
собі подібному сказати.
Та і читати, і писати
не бажаємо уже.
Таке враження тяжке
від байдужості цієї,
що люди ніби то німі,
не знаючи куди ідуть
у невігластві своїм

зневажають путь,
який позитивом звуть.

Однак розмов багато
в суспільстві є
про позитив і доброту,
про справедливість і богів,
та на ділі
мало хто приймає
у життя свої
ці якості святі.

ЖИВА ВОДА

Ми тільки що
прийняли від друга,
цю хлібину
і цю воду з джерела
в ці дні її активності,
по всіх усядах і у нас,
коли вона живодайністю грає
і всіх бажаючих очищає.

То і ви прийміть і розділіть
в ці дні святого Духа
разом з нами ці енергії святі
в цій щедрості-хлібині,
в цій енергії води,
бо вона основа
для всього живого.

Не раз Творець нас, людей,
скибочкою хліба,
чи тим знайденим колоском
життя нам дарував,
щоб ми, Його діти блудні,
пізнали свою сутність,
яку Душею ми назвали.

Поцілуймо й помолімося
словами у подяках
нашому Творцю,
що ми маємо тепер
для вжитку
водицю прісну.

В ці Дні Води
очищуймо себе
і все навколо,
щоб вода у нас
завжди була живою.

Хай вода в ці дні
енергією позитиву у собі
очистить у кожного із нас
душу, ум і тіло.

Чистимо думки свої;
чистимо слова,
готові до проголошення;
чистимо тіла,
як ото від прища,

що виліз на щоці;
чисту їжу споживаймо,
не перевищуючи потреби,
не зваблюймо смаколиками
себе різними.

Очищуймо двір від сміття,
бо до нього прилетить подібне;
очищаймо огород і сад
від гнилих плодів,
бо саме цим
робимо кубло нечистотам,
а ми серед них,
нібито, маємо жити.

То хто ми тоді по суті?
Ніби й ум є,
щось навчали нас батьки,
школа і той прищ.
То ми що... -
є те ж сміття
і та гниль собою?
Чи ми дитина є
нашого Творця?

А хіба не місія людини
бути чистою в помислах своїх,
своїх словах і в діях
щоб творити для себе
світле полум'я душі
і це світло нести навкруги –
де живемо, куди йдемо,
куди думки свої несемо.

Ми тільки що
прийняли від ДРУГА
в подарунок в цей День свята
хлібину пишну у світліні,
то і Ви прийміть її в умі
і розділіть із нами
всю чистоту і святість,
як основу життя людини
в цій щедрості-хлібині,
бо вона основа нашого життя.

Не раз Творець нас, людей,
скибочкою хліба,
чи тим знайденим колоском
життя нам дарував,
щоб ми, Його діти блудні,
пізнали свою сутність,
яку Душею ми назвали.

Хай вода у ці дні
празника вселенської Води
своєю енергетикою позитиву
очистить у кожного із нас душу,
блукаючий ум і бренте тіло.

В добру путь нам, любі друзі,
яка життям зоветься!

Хай кожна дія наша
в нас радістю відгукнеться!

НЕЗАКІНЧЕНА РОЗМОВА

-Рідко хто читає такі вірші...
А що вже до розуміння,
чи прийняття суті їх,
то, мабуть, є марна справа ...

-Для того й приходять люди в світ
з духовністю(культурою поведінки) у собі,
щоб інших наущати
і щоб їх врозумляти.

Серед багатьох таких
і поети мають нести місіюцю,
та чи несуть насправді,
то не нам судити.

А от про факти отакі
і свідчить те,
що рідко хто дочитуєрядки,
чи вірш увесь.
А чого?
Бо люди бажають в радості,
щасливо і з любов'ю жити,
то і поети би навчали теж,
бо для цього дав
їм Творець талант
і трошки Знань.

А ці якості позитивні
мали би оспівувати ті дії,
які мають у собі
творчу працю-пошуки,
добродіяння, милість,
природи красоту,
вміло формувати у дитини
стержень той духовний
і про гармонію взаємин
з собі подібними не забувати –
і все це з любов'ю
описувати цим віршем,
цією музикою слів,
а незастілля пишні
аварії страшні,
пісні інтерпретовані
без естетики виконання,
або красу оголених ніг,
чи груді... і ті
слова до них пошляцькі,
про любов, про поцілунки,
обнімання, секс.

Ось чому люди, брати наші,
розувірувалися в словах поетів
і не хочуть їх читати
про життя в окремих ситуаціях
і збочених спогляданнях суті,
бо вони такі від істини далекі.

Поет по суті й змісту
є духівник публічний
і приходить він у світ
духовні начала нести.

Життя, яке воно є,
люди й без поетів бачать,
а слова мудрого в істині своїй,
чи чекають від поета слово
і саме такого,
щоб струн Душі торкало,
а не бажання нові ткало
і не член будило,
який і без поета має
для цього час і місце,
а не при читанні вірша

-Людські душі дуже різні,
деякі майже тварні.
Високі матерії таким
лиш нашкодять.

-Однак, втрачати не слід
поету сором й глузд
і не підспівувати кагалом
у славословіннях проявів негативних,
бо буцімто так нині модно,
то краще помовчати,
чи взагалі нічого не писати.

Однак, коли є чуття
готовності на поширення,
на участь в спілкуванні,
як той стан блага і розуміння,
що ці спільні дії
допомагають іншим
пізнавати себе
і істину життя,
то держаймо,
бо нас таких
Дух святий і жде.
Жде у нас самих –
прислухаймося до змін
в собі
після позитивних дій...

Позитивні зерна
у словах дописів і книгах
для умів людських,
чи їх душ
посилаймо у довірі і надії,
що дасть можливість всім
пізнати радість у житті.

ПРОЩА
Простіть люди,
простіть...
нас за слова
у дописах і книгах,
які дратують вас
у проханні знайти

Бога у собі
і у всьому живому,
що є навкруги.

Простіть,
що прошу відмовитися всіх
від християнства і ісламу,
які проповідують іудаїзм
і той їх рід,
бо то ярмо духовне є
для всіх...,
бо то ті шнурки,
ті коди, чіпи,
які поневолять вас
і будуть плакати в кінці
від таких наших дій
наші рідні діти
і діти дітей.

Ми можемо сказати,
що суспільство
у змагальності своїй,
у бажаннях своїх
реалізувати мрії
навчається, не відаючи суті,
в оточуючому середовищі.

Цьому допомагає керівництво держав,
ЗМІ, література і ця суспільна мораль,
де все живе на планеті,
ніби то створено для людини,
яка і не помічає капкана,
в якому вже сама
роботом послушниме.

Простіть, бо прощаючи,
Духом ви ростете.
Коли ж осудите нас,
чи допустите судилище публічне,
або юдейська куля нас підріже,
то цим не будете спасенні,
як і після Ісуса...,
бо з кожним роком,
чи століттям
ми всі живемо все
гірше й гірше.

Якщо й помре один тілом
тлінним за істину святу,
то Душа його
у пошуках розвіється,
як те чисте джерело
собі нові ключики завжди
знайде у множинності
своїй і цим
істину зміцнить.

Так було,
так і є,
та по факту
духовне джерело міліє.

Хай навіть тіло наше вб'ють
на острах не твердим Духом,
то Душа наша полетить,
окрилена діями нашими
і тими,
хто істину пізнав,
а їх чимало –
їх 150 мільйонів,
а то і більше
на матінці Землі.

Ми усі і є ті джерела
духовності святої,
які по всій землі
доброту і радість сіють
і вже після цих слів
добавиться енергетично
Душами своїми
у тій тисячі чоловік,
які й продовжать життю лік.

ПОДОРОЖ

Коли ми говоримо усім
про навчання для пізнання –
чути Творця у собі,
бачити Його у дії,
у всіх ситуаціях життєвих
то це і є та стежа,
яка й приведе до Нього.

Бачити і чути Його
умом своїм, як Душею,
то ця частинка
святого Духа
тісно переплетена
з нашим умом і тілом,
як триєдність основи
нашого єства,
нашого життя у діях.

Роздуми течуть, рухаються,
як енергії певні без упину
в бажаночому умі людському,
а деколи говоримо ми,
або щось творимо
руками, ногами,
то такі чуття
поширюються
і це є здатністю єства
чути все і вся.

Такий стан чутливості
постійного руху
і бачити зміни
в собі й навколо,
привчає до автоматизму,
подібного тому,
як, нібито,
бездумно, бездіяльно,
чи без потреби,

води рухаються у річці.

А скільки там, у воді,
проходить внутрішніх дій:
паличку з бистрини
відштовхує убік потік,
грязь осідає на дно,
поверхнева вода
кисень несерибкам,
які плавають нижче.

А вода знає,
що вона тече в океан,
як і свідомо людина,
що в духовному розвитку
вона колись доросте(допливе)
до всезагального океану Духа.

КНИГА І ІСТИНА

Істину людина пізнає
із досвіду, зі знань,
які вона отримує від Творця,
а книга завжди несе
один варіант пізнань,
які були знаннями
у тому місці й часі,
коли відкрився він
одному із братів наших.

Тому книги не є джерелом Знань,
вони лише є дописи інформативні.
Так, вони помічні,
коли певні Знання є в собі.

Тому мудрі люди
схильні у житті
отримувати Знання ті,
які є істинні.

А істина в Творця,
тому людині слід
навчатися пошуків істини,
а не книг,
хоча і в книгах
розсіпані зерна Знань,
та все ж і їх потрібно вміти
чутливістю своєю охопити.

Це вже інша грань інтелекту
і пам'яті людської,
логіки вибудови думок
під певний результат.

Геніям приходить результат,
а вже потім вишукує він
ті зернятка Знань,
які є уже в ньому
і завжди наявними були
у людській світобудові.

КРУГОМ

Любов – це вміння відповідати
за свої вчинки у житті,
за думки, слова і дії,
не мішаючи іншим.

Бог – є життя,
а любов його вміщає у собі,
бо вона вільна і невловима,
хоча із життя вироста.

Бо дійсно, любов, як повітря –
ми ним живемо,
ми не бачимо його,
а воно ж кругом.

І нема таких,
хто може втримати
повітря в гаманці,
в кімнаті...

А от кохання часто
привласнюють собі
певні особистості
в своїх умах,
а буває,
що ум рукам
роздає команди
і його тримає.

Бо кохання часто вироста
із прагматичного ума,
хоча й ознаки любові має,
та по факту
до неї ще не доганя.

СУТЬ ЖИТТЯ

Хоча якість життя ми
визначаємо статусами, вигодами,
кількістю і якістю речей –
це все потрошки, або й зовсім
знищує в людині індивіда,
знищує те,
з чим ми
приходимо в життя
від зачаття.

Від виходу із матки,
від першого слова,
від першого кроку у житті,
втрачаємо духовність ми
в думках, словах і діях,
маніпулюючи словами –
Господь, Бог,
Рожество Христове,
реформи, патріот...,
ніби затребуваними
вони є і при ділах,
як визначення наявного життя.

Тому ми часто і говоримо,
що у життя сенсу нема,

бо ми живемо як інші,
а не для інших,
та і інші при житті є
умовою і нашого буття.

Саме не розуміння цієї суті
і не дає нам відгуку в собі,
що ми маємо відповідальними бути
за все і за себе, як і кожен по суті.

Тоді це є умова
у звичайній вибудові
цього смислу у житті,
бо він є путь
і орієнтир всієї місії людини.

То це і є та істинна реальність
наявного життя
і бачення кожним себе,
своєї суті, сутності, душі.

Наше єство в цілому
на певному просторі і часі
є ж міні світом маленьким
для нашого розвитку
сутності святої.

Ми є присутніми тут
для розвитку інших індивідів.
Наші взаємини людини з людиною,
людини з іншими просторовими
об'єктами, суб'єктами життя,
з іншими технологічними процесами
будь якого виробництва –
чи то вирощування сортового жита,
чи то виробництво автомобілів,
бо у все це людина
вкладає любов і енергії життя,
як умова реалізації мрій.

Бо все інше у житті,
то є втрата вміння, розуміння,
що ми всі
є брати і сестри
по суті у всьому,
хто має ознаки життя і руху.

ПОСЛАННЯ

Сьогодні людство
не є ґрунтом для того,
щоб виростили у ньому
духівники, мислителі мудрі
для засіву в людські уми
дружби, доброти,
радості, правди і любові.

Тому ми уже не раз
просимо люди вас:
починаймо вчитися усі
пізнавати себе у діях,
свої можливості й потреби;

пізнавати сутність свою,
як основу кожного життя,
як умову розвитку
родовогострижня.

Починаймо формувати
плин думок позитивних,
вибираймо такі дії
на шляху до мрії,
щоб доброта й любов
ішла із них на всіх.

Змінюймо традиції свої
забобонні в звичках
і устроях буденних,
бо ми уже всі
бредемо в темноті.

Відмовитися прийшла пора
від політичної надбудови в світі,
яка ідеологію самознищення
людству тче в традиції іудаїзму,
а енергетичну міць
їм дають всі прихильники,
які християнами себе звать.

Партійно-канонічними
славословіннями-молитвами
під час спільних молитов
у домах молитовних,
бо саме в них схована суть –
людиноненависницька ідея.

Тільки деколи після служби
(слово то яке) –
не для дітей свобідних,
а для служаків-рабів,
служитель згадати може
повчання про якості духовні –
доброту й любов,
милість і справедливість,
хоча і в частині цій
він більше говорить про гріхи
і про страх завжди.

То які вони сіють зерна
в наші душі іуми,
то що людина може
у свої життя нести.

То як може
в них душа цвісти,
коли засівають її
негативом у брехні.

То як може
святий Дух рости
у кармі родовій
і у всьому людстві в цілому.

Дух святий і чистий –

є енергія творча й будівнича,
а не енергія гніву, зла,
чи тотального знищення.

Просимо Вас люди,
поки сила є у тілі,
поки в умі є думки,
то шукаймо свого стрижня,
як основу Духа святого у собі
і творімо доброту.

Хоча би чуть-чуть,
а хто може,
то і більше,
бо вона дає радості відчуття,
бо вона іде з любові
і вона творить
цю любов собою.

Це якості духовні
давали і дають
всім можливість жить,
а брехня, заздрість, зло
плодять проблеми,
болі в тілі і душі –
вони ж роблять
життя нестерпним
і вкорочують життєві роки.

Тому в кожному поступі своїм,
в кожному виборі простім
приймаймо те,
що позитив несе.

Хай маленько зовсім,
хай не нам,
а для дерева...,
чи іншої людини,
бо саме діями такими
божими дітьми є,
бо саме в таких діях
ми і є в молитві постійній
зі всім позитивним,
яке у всесвіті є.

А це наша радість
і це наш Бог,
бо саме в такому стані
Він завжди із нами
в допомозі невидимій
і не чутливій.

Та коли в думці-слові
благодаріння злетить
за чуття радості в собі,
то і Він відгукнеться в нас
умиротворенням і щастям,
яке ми і відчуємо в собі.

Бо саме так
ми відчуємо благодать

і Дух святий і чистий
усім освітить путь
і цим ми забезпечимо себе
від негараздів і хвороб.

Бо де Дух святий витає,
там місця дияволу нема.
Тому хай кожен вибира,
починаючи з цього дня
свій путь дорогу,
яку, як допомогу,
від кожного із нас
жде рідненьке дитя.

Допоможімо Творцю у довірі,
бо Він кожному дав
іще при зачатті
цю свічу в душі,
талант-щастя у додачу
і всього, всього на роки
для потреби жити.

Ми ж у місії своїй
покликаними є
на це весілля-радість,
яке життям зветься
і діточок своїх зростім
з таким же благочестям.

Хай очищається людство
від християнства і ісламу,
тоді і відкриється всім
їх істинна суть.
Знаходьмо себе, люди,
бо в цьому наша місія життя.

Життя не є завершальним
у путі в лоно святого Духа,
воно не є завершеним,
не є до кінця збудованим,
допоки ми не прийдемо життями
до самоусвідомлення місії своєї.

Дехто приходять через страждання,
дехто в боротьбі,
через розуміння гніву у собі
і в тих проблемах,
в ситуаціях різних,
і в тих болях тіла,
чи докорах сумління,
в тих обманах, крадіжках, злі,
життєвим досвідом своїм,
чуючи Дух святий совістю своєю.

Це дає нам мудрість
не входити в подібні ситуації знову,
а с-відомо (з відома Творця)
бачити орієнтир
на нашому життєвому шляху
і вже по іншому вибудовувати
життя своє і життя тих,

хто поряд є.

Нам довірив Дух святий
ці слова і мову цю,
щоб ми їх
Вам усім принесли.

Прийміть і це послання Його
в предтечі приходу другого Христа.
Та не гаймо часу й дій,
а вистеляймо йому путь
добрими ділами
на радість йому і всім.

В добру путь усім і вся,
хто Дух святий тче
своїми думками, словами і діями
з любов'ю і красою
на цій матінці Землі
зі стихіями всіма.

ЄДНІСТЬ

Дух нації єднає всіх,
єднає всю спільноту на Землі,
єднає все живе між собою,
як живий організм - один в собі.

І зовсім не політики наші
є ініціаторами в цьому,
і не їх устами політичні,
як і не ті,
які кричать «віва»,
чи так самозвані «патріоти»,
хоча й серед них є й ті,
хто стоїть на передовій,
а є й ті,
хто є вільними від богів,
бо саме вони ідуть
до джерел дідів
і Дух націй відроджують.

Саме божевільні ці,
які від богів життями вільні
і торують день при дні
давню культуру жити.

Та все ж чогось так несміло,
чи ми й досі не вміємо
зібратися на всенародне віче,
щоб визначитися гуртом,
як усім житидалі нам,
щоб ми були гідні
істинного Отця-Творця,
Його чесні діти;
щоб ми
голови свої підняли,
відкинувши хандру-байдужість
і потрошки, потроху,
наші друзі милі,
починаймо добротою
наповнювати кожную дію.

Якщо ми втрачаємо нації Дух,
то нам життя не буде.
Однак оптимістами будьмо,
бо вже сьогодні видно
життя нові ростки,
бо ми іще десь в собі
глибоко маємо доброту усі.

ПОСИЛ БЛАГА
Доброго дня Вам,
сестри і брати,
які бачать в нас друга,
або ворога лихого!

А ми ж такі прості,
як і ви в хвилинах радості.
Ми з вами скрізь
ногами, духом,
корінням і у неба висоті.

З усіма ми родиною є,
хто життя в собі несе
і хто духовність ним тче –
красою, чистими думками,
милими діями в устремлінні
з любов'ю й милістю;
хто свідомо розуміє
позитив і негатив,
як хліб насущний
для вирощування Духу.

Просимо вибачення у всіх,
кого стривожили словами,
хоча тривога із страху вироста,
та правда заспокоює завжди.

Дякуємо вам, друзі,
що писали слова живі
у спілкуванні нашім,
візуальнім
і ми ними ожили,
звільнившись від гніву
і гордині у собі.

... і заговорили, і читають люди,
коли ми дивимося на сторінки ФБ
і читаємо дописи на сайті.
А ми прозріли і зрозуміли
свій стан такий.

Ми благодаримо усім,
хто читав і писав,
хто такі чудові думки мав
до Всевишнього життя.

Ми все ж радіємо пізнанню таїни,
що відкрилась нам у чутті легкоти,
а потім при відкритті сторінок...,
а там слова, слова...,
яких ми не читали у житті,

написаних людьми
у ширості і чистоті їх,
бо нас уже єднають
спільні енергії
людської доброти.

Шлемо всім усе благо,
в усі дії справедливі,
наскільки те можливо
і хай воно кожного знайде
з тими живодайними молитвами,
з тими каяттями
і очищеннями ества,
які колись ішли з Ісуса,
з усіх сподвижників святого Духа,
які й тепер ідуть, спішать
на поміч тим,
хто шукає собою їх.

ТКАЧІ

Духовність людини
є її культура жити.
Це її талант і вміння,
це і місія розуміння.

Такі люди є святі і чисті
своїм життям при житті.
Вони пророки і спасителі,
бо вони сюди життям покликані.

Духовні і святі
канонізовані не всі
і саме вони на планеті
тчуть духовністьцю.

Так, що ці глиби Духа
є ще кому носити
тут, на Землі
і у Всесвіті великім.

ЛИХО

Чогось у світі так ведеться,
що подібне до подібного горнеться –
чи то доброта до щасливого,
чи то злий до гнівливого.

То так і в масштабах більших.
Подібні енергії ширші
і можливості у них більші –
якщо твориться добро,
то там і весело,
а якщо обман,
то зло плодиться там.

Такі енергії злі
собою у масиві
збирають по дорозі
середні і малі,
а то ще й притягують такі
із глибин небесних.

Сьогодні видно наяву,
що щось у світі робиться лихе –
обман, брехня і підлість
застосовується в обиході;
кражі, війни
увійшли в якісь норми,
а добродіяльність уже не в моді,
чесність, справедливість
уже підстава для насмішки;
подивитися людям в очі,
чи усмішку комусь подарувати,
або побажати-привітати:
«доброго дня» зустрічному,
то це вже порушенням є
суспільної моралі і традицій.

Такі характеристики для спільноти
не творять їм честі, а гідності, тим паче,
бо людство сходить вже з ума,
спокушаючись іграми сатанинськими,
а в дурості своїй ріже ліс,
на поля вносить агресора для їжі,
у воду шкідників запуска,
і в повітрі плавають бактерій війська.

В горе та біду із дня у день
себе людство вводить,
вже й проявлена криза світова
в усьому й скрізь.

Та й техніка нова
і технології сучасні
не рятують світ,
бо джерело такого лиха
є сама людина.

Чим глибше людство
входить в кризу світову,
то тим більше
держави плодять
різні заборони
і їх закони
все нові й нові
здравий смисл загубили.

Політиків і керівників об'єднав
всезагальний клановий
розграбунковий біс-нес
і самі собі створили
політичний клуб закритий.

Тепер вони єдині в діях
і назва їм є по всьому світу:
брехуни й злодії
і вбивати вони уже
чужими руками здатні –
одним словом,
бандити світового штибу.

Виробництво промислове
і се-ге уже не дише,

розділили між собою;
розділили землі, ліс
й плесо водяне,
ще б повітря розділити,
а тоді небо й зірки поділити.

Хапають все суспільне,
думаючи в дурості своїй,
що завтра це їх спасе –
куди спасати,
де ховатись,
коли вони й сьогодні
вже голодні,
бо їм все мало
і вони поведінкою своєю
є жебраки нещасні.

ПИСАР

Коли ми вірші пишем,
то ми лиш писар в суті,
бо словоформи й зміст
до нас самі
звідкілясь ідуть.

То хто ж автор слів?
Творець і ми усі.
Бо Він зібрав усе,
чим ми живем
і писару передав,
щоб читач
у вільний час
в правильності утвердився,
а інший хорошому навчився,
а ще дехто з них
усоромився дій своїх
і життю правдивому
теж навчився.

Коли є повідомлення такі:
чуттєві і публічні,
що наші книги
читають нам подібні,
то це наснаги додає,
яка ще більше окриля
і краще й легше
пишуться нові слова.

Ми одухотворені Духом святим
писати ці слова всім,
а місія кожного читача –
приймати їх в життя свої,
чи не приймати зовсім,
роблячи вибір щоразу
і в більшості своїй
приймаємо все те,
що маємо фактично.

Якщо ми діємо неправильно,
то кричить Душа на нас
нашими болями тіла,
чи негараздами в ділах.

Ось такий політ тих слів,
які предстають пред очі читачів,
або проходять через вуха
від інших шукачів.

Ці слова випадковими не є
і ми стрічаємося з ними у житті,
бо саме через таких, як ми
писарів чи читачів
Творець їх нам і приносить,
щоб духовно ми росли.

Коли в усамітненні були,
то зі святим Духом говорили –
і Він підтвердив місію цю:
писати і писати...,
бо люди прозрівають періодично,
а подеколи починають чути,
починають і читати,
то хай ці слова для них
будуть напоготові завжди.

Бо спраглий із гарячки
може будь що пити,
а ти хліб насущний
їм і подаси...

Це питання у житті
більш стосується митця,
бо він першим у цім ланцюгу
має написати книгу,
а вже потім читачу
ці слова принести.

Їх єднає та суть і зміст,
які вони мають кожен у собі
по темі написаного
для духовного зростання.

Цей розвиток і ріст
не можна виміряти –
ні кількістю прочитаного,
ні кількістю написаного.

Буває достанньо слова одного,
в контексті читанняпочутого,
і стану прийняття,
як і для написання.

То так і читач
може читати гори книг,
і тільки слово одне
пробудить його ум
до пізнання істин цих,
до свідомого розуміння себе
і прийняття всесвіту всього,
або пошле цього пілігрима
на широкі пошуки у місії його,
бо він в читанні уже сам
творює думки свої

і шле їх в простір,
збагативши позитивом,
чи негативом його
себе і все навколо.

То хто творець,
чи творці
радості життя
і цього зла,
яке є проявленим у ньому.

Тому і в нас питання є
до тих, хто пише
і до самих читачів,
бо видавцям і іже
"нужны" гроші
і весь той негатив,
який іде із ними
в черезмірності бажань.

Слова і гроші
є засобом обміну,
однак їх суть
творює життя гармонійним.

То чи дійсно людині
є потреба умовах
для звичайного виживання,
чи вони в життя ідуть,
щоб нас вивести на путь
при допомозі свідомого ума...
Хай продовжується розмова.

УСАМІТНЕННЯ

Ми відчули і дозріли
всім своїм еством,
що вже на часі, скоро
відходити в усамітнення маємо.

Хай тимчасове,
чи зовсім короткочасне,
щоб згармонізуватися в собі
і в тій місії земній,
за яку взялися.

Тому просимо всіх,
при виникаючих пошуках,
вільно заходити на сайт,
де ми лишили Вам
всі наші книги.

Тож іще маєте можливість
знайти відповіді у собі
на питання всі,
до яких ви доросли,
або й нам
і іншим допомогти
пізнавати істини святі.

У Вас ключ і замок

до пізнання і прийняття
у виборах своїх –
входити в двері, чи ні,
де переміщуються позитивні,
чи негативні енергії світів,
тобто, саме до тих,
носієм яких
Ви фактично є.
Щасливих пошуків себе і істини!

СПІЛКУВАННЯ

Доброго дня Вам, сестри і брати!
Це добре, що ми спілкуємося,
бо розмови єднають нас,
або спонукають на пошуки нові
суті і сенсу на Землі
у наших днях при житті.

Ми щось передаємо
енергіями слова,
чи енергіями думки,
емоціями, ділами іншим –
і саме те,
для чого ми тут
життями є.

Такі ж діє у дії
і у Вас для нас,
бо ми усі,
як згусток біомаси,
як джерела мрій
і устремлінь.

Людина, як і все живе
Теж учасниками є
наплodження енергій злих
і творцем позитивних
у цих щоденних словах,
які підносять нас,
або й від них
гнилим смердить.

Зрілий ум є завжди мудрим,
який зважено й свідомо
в постійному бдінні
облаштовує життя тіла
в погодженні з душею.

Бдіння з мудрості росте
і воно не зашкодить ніколи –
це як інстинкт
самозбереження життя,
чи дія вищих сил.

Живімо природно
зі своїх потреб,
з можливостей своїх,
не мішаючи жити іншим,
то завжди життя буде вільним

Там де воля,

там і більше бдіння,
як відповідальність,
як розуміння.

Бо щоденна суєта,
то є морок-темнота,
в яких людина блука
і їй тоді,
ніби,
не до спілкування.

ЗАПОВІДІ

Сказав Творець:

**«Плодіться і розмножуйтеся,
наповнюючи землю...»,**

**а син Його
нові заповіді
нам дав:**

«Возлюбіте Отця свого

всім серцем своїм

і всією душею своєю,

і всім умом своїм.

Возлюбіте ближнього свого,

як самого себе»,

давши настанови

ці три,

по віддавши усім,

як основи

місії кожного із нас

у життях

на віки вічні.

Заповіді по суті Знаннями,
розсіяними між нами
і їх у певній кількості
кожен душеюнесе,
тільки еволюція її
і визначає тіло для себе
і його місцезнаходження
саме в цей час.

Заповіді не спотворені,
це слова людьми спотворені
по їх «вмінню» світ бачити,
по бажанню оправдовувати свої дії,
а дії їх лихі,
бо у всьому віддалися сатані.

Хвороби в тілі людини,
чи негаразди у ділах
є наслідком в житті
є порушенням матриці Душі,
як проявлених свідчень
порушення цих якостей,
цих заповідей нами.

Так Душа попереджає ум
про негідну його поведінку
в організації життя
через хвороби різні,

докори сумління,
чи певними негараздами,
невдачами, падіннями.

Функції органів у тілі,
Зміст негараздів у діях
конкретно вказують усім,
де людина помилку зробила.

Якщо вона усвідомлює це,
то кається
і виправити спішить,
бо саме так вона
може вийти з них
на попередній рівень
і уже творінням позитивних дій,
продовжуючи цією здатністю,
уже свідомої з любов'ю
визначатися у виборах
і діяти так, чи інак.

Тому й такі розбіжності зримі
між істиною заповідей святих
і тим, що є фактичним
у всіх наших діях.

ПРОЗРІВАЙМО

Людина кожна краще жити хоче, uñjiscnfkb
та не хоче змінювати себе...
Поопускали голови на груди
і напівсонні кудись бредуть.

Розчарувалися люди
у собі подібних,
розчарувалися зовсім
в керівниках сучасних.

Байдужість до свого життя,
байдужість до рідні і дальніх.
Все змінилося у цім світі,
помінялися життєві орієнтири.

Зло у кожному слові, дії,
так уже кипить,
що готовим є цим злом
усе на світі опалить.

Душ ніхто уже по совісті не слуха,
хоча слова про бога деколи бубнять...
До чого ж ми, люди, опустились
і так себе занапали.

Ніхто нам не допоможе, ніц,
бо ми уже із життів повикидали
святі істини про богів
і нищимо в злості
найменші корені доброти.

Зникла щирість із взаємин
і тільки лізе звідусіль
та зневіра чорна,

хоча подеколи ум ворухне
той гнів на всіх,
чи та заздрість квола.

Нема таких уже на Землі,
хто без хвороб-болеї в тілі,
де зло в кожній хаті
хижі діла плодить
бо знехтували ми
святим Духом.

*Гроші стали вже тепер
присутнім богом всюди,
забули ми й предків звичаї хороші
і дітям ми вже, ніби і, чужі,
та й повидаляли із традицій
сакральне все.*

*Геноцид від керівників-їуд
виріс до вражаючих масштабів,
бо щороку з кожної сім'ї
вивозять трупи неживі.*

*Куди ми йдемо, неначе, скоти
і такими байдужими всі стали...
Ніхто за нас молитви не сотворить,
ніхто за нас на путь каяття не поспішить.*

*Благаємо вас, люди, всіх –
починаймо шукати причини у собі,
і самі очищуватися починаймо,
щоб ми знову всі
життями почали цвісти.*

ПРИХІД ХРИСТА

Так, Христос-месія
народжується в Душі нашій
з появою її
святим Духом при зачатті.

Все живе у собі
несе христоса-будду,
який є частиною святого Духа
і є його провідником по суті.

А далі все життями
вона леліється у них
мільярди літотих
до поселення в людину.

Та і в тілі людини
вона проходить у тисячах років
до усвідомлення місії цієї,
що вона несе любов, красу
у всезагальне благо.

Саме з такого стану чоловік
заявляє собі і всім,
що він є син богів
до істинного єднання з ними.

А скільки радості засіває
по всіх просторах на Землі
такий свідомий чоловік
своїми енергіями блага
і тими якостями доброти,
які ростуть із нього.

Саме в життях таких
ми шануємо їх, як святих,
як проявлення святого Духа
в середовищі людським.

Тому Творець завжди,
коли людству і природі
вже вкрай сутужно,
то присилає цих месій.

А сьогодні люди
захлинаються в негативі,
який і самі
активно наплодили.

Вони вже ждуть усі
приходу нового Христа,
та він був і є лиш,
як орієнтир.

Вони й сьогодні є,
та людство їх не визнає,
бо щастя, ніби, має
у всіх речах, які надбаває.

Тому людина не може зрозуміти,
що таке щастя швидкоплинне.
Тому відторгає мову і діла,
бо цим не бачать у собі Христа.

Та настане серед нас
очікуване благо лиш тоді,
коли ми всі гуртом
наповнимо всі дії добром.

Бо без прийняття доброти
любіві в нас не вирости,
а без любові у собі
ми не узріємо Христа.

Тоді й проявиться у всій красі
у всій радості на Землі
всезагальне щастя
і та одна любов на всіх.

Тоді кожен з нас, живих,
буде дякувати Христу й собі.
Христу за те, що вчив,
а собі, що вчитися зумів.

РЕАЛІЗАЦІЯ
Ми знаємо усі,
що після дощу

буде сіяти сонце,
а після світлого дня
приходить темна ніч,
що скошена трава
знову відроста,
що подряпина на руці
теж заростає завжди,
то пройде хандра,
лінь, чи розчарування
і ми знову у польоті
приступимо зрання
до реалізації мрій.

ПОГАНІ ЗВИЧКИ

Погані дії наші,
коли мовчки
насилъствотерпимо,
або гнів, чи зло,
самі у собі носимо.

Погано діємо ми,
коли закріпили
певні звички у собі
і відмовляємо в цукерці,
чи в чашці
паруючої кави.

То знаймо всі:
відтепер
і на всі роки,
що ми
волю носимо в собі
і не попали
в рабство звичці.

НАВЧАННЯ

Людина кожна в світі
упокориться в любові...
і тільки із любові,
а прояв її у людині—
це є радісне життя,
це є щастя в ньому.

Якщо ж є відчуття,
що їх у нас нема,
то тут хороший
метод підійде –
навчаймося всього, всього,
щоб вміти все робити
для того, щоб жити.

І не обов'язково у житті
ми будемо його робити,
бо при потребі
ми завжди будемо на коні
і він нас легко нестиме
через негаразди різні.

Тому навчаймося завжди,
коли нагода є,
або вільний час,

бо науку не носять на плечах,
але вона завжди буде у нагоді.

Та і любов шукає тих,
хто завжди вчиться жити,
бо навчання, як і любов
у житті вічні.

Любов любить тих,
хто вчиться жити,
бо такі в житті
теж навчаються любити.

ГОБЕЛЕНИ

Щастя у житті –
це улюблена праця,
бо праця творча,
леліється з любові.

Тому вона нам дає
святурадістьту,
яка в житті є
явищем постійним.

Бо саме в такому стані
чоловік щомиті наближає
себе до любові.
І не дім, машина,
не посади і багатство
приносять істину і щастя,
або коли туга й печаль
уже гніздечко в умі в'є,
то улюблена праця
із них гобелени тче.

ЗНАННЯ ІЗ ДОБРОТИ

Ви можете всі ці Знання,
залишені нами
в прозі й віршах
вознести з античності
минулих літ,
то так воно і є.

Однак поправка є для всіх,
що ми їх не читали,
бо факти наяву –
для цього
життя замалоодного.

А вони прийшли в наш ум
під цю ручку на листок
словами і рядками
у тих істинах глибоких,
які виливалися сюди
від Творця-Отця
з Його бібліотечних фондів,
коли нам було шістдесят.

Ми їх прийняли,
як місію земну,
щоб в людство їх нести

в цей сумбурний час.

А ці знання у діях доброти,
бо саме вона тоді
здатна творити чудеса
і людина в чистоті,
пізнавши суть її і зміст,
пізнає і місію свою,
і себе в собі,
як істинного сина бога,
як зерно для людства,
яке і є основа
такої нашої культури
в поведінці-діях
на якостях позитивних
у тій завершеності їх,
бо доброта і є
сестра молодша
любові чистої, святої.

Усі Знання людські,
вся сила тіла
ніц, нічого не вартує,
коли Душа у них відсутня.

Бо Душа є джерелом
всіх подій у житті,
бо вона є джерелом
всіх якостей людських.

ДОЗВІЛ

Дозволяймо люди всі
доброті у життя наші увійти,
як повітрю при диханні,
як руху при ходьбі.

Тому ми й дихаємо у житті
на повні груди в стані щастя,
бо то є пісня нашої Душі
в собі і на всесвіт весь.

Дух, як рух у всьому живому –
є з любові, радості і доброти,
то відкриваймо людоньки усі,
світлі Душі свої
і обнажимо духовний стрижень свій,
щоб знову на наших лицах,
в діточок і молодичях
усмішки радості цвіли.

Щоб саме так ми всі
Дух нації і далі берегли,
примножуючи життями те благо,
якого нам сьогодні всім
потрібно так багато.

Даруймо щастя всім,
даруймо просто так
і настільки вільно,
наскільки те можливо –
чисто й щиро...

Хоча люди від природи всі
обдаровані Всевишнім
добротою й щастям
на всі роки в житті.

Та чогось ми
боїмося бути
щасливими повсюди –
і не тому, що ми земні,
чи плодимо помилки,
а тому що кожного із нас
з дитинства раннього
страхали все богами,
нас лякали криком
і ріднії батьки,
показуючи свою силу
і безсилля водночасі.

А потім ці люди рідні
навчали нас брехати,
щоб ми сусідам не казали,
що тато й мама в них
при зорі, чи темної ночі
картопельку з огороду крали.

Крали і не раз, брехали,
а перед іконами «святими»
хрест на себе клали
і дякували богам,
що так тихенько й вдало
сусіда обікрали.

Хіба ж самим
виростити не можна,
хіба це хороший приклад дітям,
хіба вони цей факт сховають –
та ще таких не бувало.

Так, люди непослідовні в діях,
нерозумні перед Творцем, дітьми
і егоїсти є страшні,
коли такі у всьому корисливі,
забувши про покликання своє –
творити доброту повсюди.

Тому дозволяймо люди всі
доброті у життя наші увійти,
щоб самі вмiли її творити,
щоб з добротою росли і діти наші.

КРИЗА-ЗЛАМ

Щось незрозуміле твориться у світі,
духовні якості ніпочім,
та й фізіологія людства
непридатна й бісу –
і таке ж спостерігається в природі...

Велику шкоду в усьому
плодило людство інтенсивно,
все спішило нові технології пізнати,

бо вони полегшували працю
і продуктивність на дріжджах росла...

Техніка звільнила руки,
та ум людський взяла в тиски
і тепер він не прислухається до душі,
бо його турбує суєтливe тіло.

Та якщо ми це й пізнали,
то і втрати є чималі,
бо ми в життєвій суєті
загубили гідність й совість,
а десь і доброта вийшла з обиходу,
та й любов якась ошципана
ховається по кутках
і радість у житті присохла...

Якийсь злам-бедлам
відбувся у житті планети
і людина вже у гонці
не бачить неба,
не відчуває у собі
легеньких подихів блага.

Весь світ людський вже мертвий.
Ні не мертвий, але і не живий,
хоча ще ходять люди
ногами по землі,
та ходять вони сплячі,
бо нездатними є свідомо, зрячи
пізнати істину в собі,
свою суцність в тілі
всеціло, як еволюцію душі
у тому маковім зерні
до тієї величі в людині,
яка є та оболонка духовна,
яку не виміряє простір,
а ні присутність в часі,
як всенаповнюючу енергію
Єства, Землі і Всесвіту всього
у правилах загальних.

Любов зникатипочинає,
коли байдужість мовчки
лізе у взаємину людські.
Тому, коли в людськiм умі
з неї вироста ненависть
до вершин всього живого,
до прекрасної любові,
то тоді людина здатна
до вбивства свого ума і тіла,
до вбивства собі подібних.
Тому ця ненависть вбивці
останками душі приймає
енергії душі й того,
кого ми вбили вже бездумно,
ніби, комара,
хоча і той хотів жити.

От чому ми вас просимо:
не гнівімося,

не вирощуймо зло,
бо тут слід знати всім,
що ми його носій,
а той на кого
ми маємо його
може і не знати
про наше зло.

Нам слід почати всім
життя нове і у щасті,
починаючи зі змін
в своїх думках, словах і діях
із найменших позитивів.

ЕНЕРГІЇ

Всі енергії позитиву,
всі якості людини
і всього живого на Землі
є, ніби, енергія електрична,
яка рухає сонце і планети,
рухає повітря, хмари, води;
рухає соки у рослинах
і в просторах думкинаші.

Цими енергіями всесвіту усього
є наша прекрасна якість,
яку ми любов'ю звемо,
а її невидимість у звичних діях,
замінена чутливістю присутності її
часто спонукає нас назвати її богом,
бо вона є вершина й низ,
бо вона була вчора, є сьогодні
і вже устремління має на роки.

Любов рухає все і всіх
і вона основа руху,
вона й основа святого Духу,
вона основа чуття життя
і вона той живчик є,
що чує, бачить все,
і навіть відчуває
всю прихильністьсобою,
чи простору ворожість
всеціло і повсякчас,
чи окремих його особин.

СТИЛЬ

Всі вірші наші є
не що інше як поема,
як пісня життю всьому,
та вже настав той час,
коли маємо писати вже новелу,
як пісню вже нову
людині новій в основі,
яка змінити здатна
стиль життя
і правила нові
в діях-поведінці.

Хоча по їх структурі,

вони на прозу більше схожі,
однак поетична складова
визначає твори ці,
як музичний лад у грі,
чи у співі всю музику слів
у чутливості світосприйняття.

Новела – нове веління світу,
нові сходинки в життя,
та не такі вже й нові,
а розумне повернення до джерел,
до того, з чого зачався світ.

То ми тут узріємо наяву,
що інтелект людський
був у ті кам'яні віки,
мабуть, інтенсивніший,
а тепер у всьому
притупилися рефлексії
і інтуїція в житті.

А людство собі взяло
в помічники винаходи
в науках прикладних,
полегшивши фізичне
навантаження своє,
та отримало нестримну
засмоктуючу суєту,
якою й загубила
духовність чисту і святу.

Душа ж в людині
є провідником в бутті,
вона й визначала
наші вибори в житті,
наші мудрі дії у всьому,
тому й енергії людини
менш затратними були.

Ми мали волю дій
і природній плин думок,
і поміркованість у діях,
тому бачили себе,
як частину всесвіту
і відповідальність мали за нього
і за себе у ньому,
а тепер ми заклопотані цілком,
щоби бути присутнім
в цій ланцюгу суєти
і щоб ненароком собі
з нього не випасти.

Ми не дивимося в себе,
ми не дивимося в небо,
ми ігноруємо природу,
бо ми не всі енергії життя
скеровуємо на цей ланцюг,
а на своє місце в нім,
прикрашаючи щодня
аксесуарами життєвий простір
і активно обновлюємо

поведінкові маски
по тисячі разів у дні,
забувши покликання своє
і істинність своєї поведінки.

* * *

Ох, Василь, Василь,
кинув палку-слово
з Катериною удвох
і назад її потягнув,
щоб не прочитали ми
послання оті...
Ніби ті злодії...,
а ми ж живемо всі
в одній хаті,
яка Землею зветься...,
бо ми сестри і брати.
То знаймо, люди,
знаймо всі,
що все те,
що даєш ти іншим,
то воно вертається до тебе
і не саме,
а в стократ більше...
Доброти люди хочуть,
але не війни...,
то кого вони читати будуть
через роки?

ЛЮБОВ У ПОМІЧ

Бо суть і зміст слова любити
закладений в дії кожної людини –
це вміння й стан її
віддавати теплоту усю,
всього ества-душі
і ті можливості у добрих діях,
які саме зі стану любові і ростуть.

Не формуймо у думках
після зустрічей перших,
якісь умови у коханні,
як упереджуючі військові дії,
бо лиш тепле мудре слово
є тим з'єднуючим містком
людей блукаючих
для двох шукаючих,
того міражу взаємин,
який закоханістю звем
ми серед людей.

Такі вже тонкі
енергії кохання ці,
як ті хвилі слів
і світлих почуттів
поміж нами так і вирують,
щоб хтось душеньку відкрив
і його в себе пустив.

Дійсно, якщо є ці слова
із чуття любові у собі,
то не жди,

а першим скажи,
бо це ще не кохання,
а тільки перша спроба
місток взаємин цих
для життя проектувати.

Бо часто наші практичні дії
в закоханість ведуть не душею,
а до цього йокнула у нас користь,
вигода, або й звичайна хіть.

Не душею зачаровані ми
і діємо любовінаперекір,
а потім у сім'ї
живуть два серденька сухі.

Там нема тепла і шани,
там порівняння, зло,
сварки, бійки...
і все життя нещасне.

Хочеться любов у світ нести,
та навкруги передумови,
байдужість роздира...
Нема уже й сподівань,
та надія тихо помира...

Нам би частіше в небо подивлятися,
а закохані істино так і діють,
бо, ніби, любов'ю вони там літають
і благословення у Творця питають.

Бо дійсно, коли ми є
в любов'ю напахані,
а це божественний стан,
то це дійсно благодать
у собі й навколо.

Любімо всіх і вся,
що дихає життям,
бо ми разом в єднанні
і можемо щасливими бути.

Сміятися, кохатися нам треба
і щоб любов була із нами скрізь,
то так відновиться і рай на Землі
і мудрість, щастя будуть у сім'ї.

ДАРИ

Бо воістину даючи,
ми самі збагачуємося тим,
бо ми тоді від щастя летим,
а коли ще й діла зарясніють,
то ми у щастя стані
до Творця і голову схиляєм.

Хто щастя хоче у житті,
той буде його шукати,
буде вчитися його творити
і саме в таких діях
він і є щасливим.

Хто часто задивляється у небо,
той чистить душу й око
і колись туди й полетить
душею, або наяву.

Хто іншим у житті
шкоди-каверзи не робить,
то він з усім у світі
буде хороші взаємини мати.

Хто шану має
до сусіда, чи колеги,
то він мирноосцем є у суті,
бо він не збира образ дрібних
і простить підрядусіх.

Такий зранку у молитві
всім щастя і любові побажає.
По дорозі в дні
всім усмішку подарує.

Нам часто ніколи у суєті
це спробувати і перевірити.
Деколи нас гнів, чи жадова гложе,
то тут звісно дару бути не може.

Та знаймо люди, знаймо всі,
що той, хто дарує з доброти,
гідний списання всіх боргів
і гідний доброту приймати.

Така вже в них жилка є,
що у радості прийняття
в них думка вже ширя –
кому ж іще по потребі
дар Творця занести.

І чогось саме так
у житті ведеться,
що доброта людська
щастям одзветься.

ВУХА

Нам традиція християнства,
яка вухами з іудаїзму проросла,
і за основу заповіді Ісуса не взяла,
а в життя наші принесла
страх, обман і ту звичайну ліню...

Творець при зачатті
нам дав усе,
а ми його і далі просимо:
дай нам грошей,
хату і зарплату,
забери болі й муки в нас,
...а ми, ніби,
керуємо ним всі
і всім він служить.

Тому ми так уже і звикли,

щоб не устремлятися в житті,
щоб творчо думкою не рости,
щоб у всіх своїх діях
надіятися лиш на Нього –
то хто ми після цього?

Бо тільки в моменти трудні
ми можемо в чистоті своїй
спитати дозволу у Отця
на благодаті прийняття
і спитати дозволу
підказку узріти
в діях наступних,
щоб очі наші побачили,
чи вловило вухо ту науку,
яка нам допоможе
вийти на путь істинний.

Сумно, що людям так
голови задурили,
то вони із байками такими
голови підняли,
мабуть, теж іудейство прийняли,
бо так ідея ця
в них прижилася,
що "вибраному народу"
українська земля знадобилася.

А чи відають вони,
що саме тут поляжуть кістками
і то всі зі всього світу,
якась сила їх сюди припре.

Певне, батьківщини шкода нам,
та видно, що й ми
у своєму безталанні
Дух нації згубили,
а тепер по світах
заблудами є.

Сьогодні така суєта
накручена державами,
яка й призвела
до байдужості людство.
Немає слів...

Ми у цьому світі
живемо другий день
і все ж знаємо той,
сьогодні ностальгічний,
спокій, надійність,
визначені перспективи,
які були при Союзі.

А тепер тривога...
Куди не поткнись –
обман, підступність...
люди відчужуються,
навіть рідні...

То хіба це доброта,

коли люди йдуть
уже на заклання,
бо й політичні міражі
зникли з виднокола.

СВЯТОТЯТЬСТВО

Можливо й член НСПУ,
коли посвідчення вже є,
то там і написане
перед іменем: член...
Не побратим, не друг
і не колега по перу.
І без уточнень тих:
висячий, чи іще придатним
є до певних дій.

А він там є для того,
щоб і його,
як члена
двигали в інші тіла,
як і вони
ті слова
розписують в уми
інших вже,
але від імен своїх
і то по команді «фас»,
бо свого розуму нема,
як і свідомого ума,
що вони отримали талант
від Творця,
але тільки
не від спілки.

Творець талант поету дав,
щоб він усім допомагав
духовність в них ростити
і благо в кожен ум носити.
Але вони у завзятті
бігають, як той член біля сраки,
бо сонця вже давно
не бачили вони.
Бо їх тішить
той статус члена,
як той хвіст біса,
що він іще придатний,
що затребуваним є,
хоча вже не піт,
а лиш писака.

Щоб керівництву догодить,
то душу дияволу продав,
щоб популярним стати,
щоб на модні теми
щось писати...,
описуючи плотські втіхи,
як панацею,
як весь сенс життя;
описуючи війни,
гоя-йога,
як героя-ре-йога,
віддавши граматику письма

на новий іудейський кшталт,
змінивши й суть захисника
на робота бездумного, вбивцю;
восхваляють празники:
християнські, а чи світські,
де за кожним таким днем
трагедії людські –
чи то Варвари, Валентина
чи День шахтаря...,
або День захисника,
споганивши Покрову,
як День природи восени,
як час закінчення руху
життя у ній...
і цим привчають до випивки,
возводячи в традиції
на кістках читати
похвальні оди,
співати, танцювати,
знищуючи під цей шумок
націй Дух святий.

Отак украли таті
в людства свято –
радість-благо
творити у житті.
Бо тільки доброта і щастя
є енергіями творіння,
а не ці святотатства,
наплоджені для згуби
дияволом для суспільства.
Хіба Він не знає?
Знає, та ще й як знає,
і так Йому болить,
що людство наше
уже все терпить –
і ті болі тіла,
і ті сварки, війни...,
то оце і є
Його тихі й гіркі
сльози батьківські.

НАПРУГА

Ой, мабуть дома
все таки найкраще –
там і ромашка до душі,
там і блакить
небо колише,
там пахне й вітерець
і щось життя шепоче...

А тепер ми жертвами є
чийогось, чи свого
збагачення працею чужою,
роками їх життя
і політикою такою.

А війни появляються на Землі
з накопичення в суспільстві
у великій кількості гніву, зла,
при відсутності справедливості

і гідно жити не маючи можливості.

Тому такі енергії злі
й виростають в революції і війни.

Нам би вчитися потрібно
культури жити,
щоб взаємини хороші
між людьми були завжди.

Держави не займаються цим –
їх політика сьогодні наяву
у знищенні тихцем спільноти
продуктами, хворобами,
і іншими речами,
зменшуючи кількість людей,
яких вони називають бидлом,
дармоїдами, бюджетним вантажем,
бо весь бюджет, ніби то,
іде на пенсії і соціальні виплати,
а їм не вистачає на зарплати.

А хіба не «дармоїди» ці
в тяжкій праці день при дні
збільшували площі посівні,
збільшували надої молока,
будували фабрикинові,
які гарантом були
їх життя, життя дітей, батьків
з тими соціальними
й культурними програмами
для кожного громадянина
цієї ж «європейської» держави,
яка прийшла на все готове
і вже тридцять років скоро
все руйнують, розкрадають,
бо духовна вбогість
і бажань багато в спільноті
дух нації донищать голодранці
і опинимося ми всі
на українській Сахарі
своєю байдужістю
при такому грабежі.

Тому ми маємо самі
починати кожен із себе
творчо працювати дома,
чи в сусіда, чи в державі,
добротою наповнюючи щомиті
всі поступисвої,
мати милосердя і тоді,
коли самому нема що їсти,
вирощувати в собі любов,
якої самому хочеться,
бо дітки хочуть так її,
як і всі ті,
хто живе з нами в сім'ях.

Доброти, радості й любові
Вам, сестри і брати,
до себе подібних

і до природи!!!

ПОСПІХ

Ми поспішаємо усі
у цій життєвій суєті,
а, можливо, вже пора
вибирати розмірений ритм,
бо врівноважена хода ніг
у рівновагу введе і думок хід.

Ми часто говоримо усі
навперебій
і щось, ніби то, по суті
і часто такі розмови
продовжуються далі
з іншими людьми,
чи у своєму домі.

Але тут вже інший розслабон
і ми поносимо вже всіх лайном,
бо лиш у нас одних
істина була одна на всіх...

То чи не краще нам
при можливостях найменших
вийти під дерево в садок,
або постояти на траві,
чи присісти на лавку
і просто віддатися ходу думок
про вічне й чисте...

Тоді і розуміти всі почнемо,
що ми навчатися маємо
саме тут і у цьому місці
бачити природу у всій красі
...і це небо голубе
у необмеженій ширині
і чути гомін трав,
і тучудову мову вітру...

То так і виросте у нас
та прекрасна якість,
яка так зветься ніжно—
любов.

ХЛІБ

Буде сало й хліб,
то буде й інше біля них.
Бо хліб усьому голова,
як і наша прісна вода.

Є сало й хліб,
то там хороші газди —
як жона, так і чоловік,
то і радість живе поміж них.

Буде сало й хліб,
то там і дитячий сміх.
Там є добрі тато й мама,
бо вони надбали цей хліб і сало.

Буде їжа і вода,
то буде і життя.
Бо сакральне твориться на Землі
і нашими ж руками.

ПРИЙНЯТТЯ

Творець ізначальнознав
про байдужість нашу,
про схильність до зради,
та все ж шанс житидавав,
щоб ми мали час
розібратися в собі
і в молитвах істину узріти –
вона проста:
добротворіння й справедливість
у кожній нашій дії.

Приймімо цю істину в себе
кожен із цієї миті,
коли ми хочемо жити
і бачити бажання жити
в своїхдітях,
у внуках і правнуках
і у всіх усіх,
хто духовність прийняв
за правило життєве.

Приймаймо позитивне в усьому,
навчаймося чужому й своєму,
бо цим ми не будемо подібними,
як детальки механізму.
Часто люди мають страх
Приймати щось відмінне
від усталеного світогляду свого,
хоча прийняття у суті
лишень досвідом є,
як умова порозуміння
і вже основа мудрості своєї.

Знаймо люди, знаймо всі,
що всі люди світу є
такими ж боягузами,
як і ми.

Тому сприйняття і прийняття
по факту кожному дає
вирішувати самому,
що із цим робити,
бо так ми розвіємо
невідомий страх
і вже здатні є
щось у спокої
змінювати в собі,
виправляти,
чи взагалі відмовляти.

Суть основа прийняття
є наше спілкування
і кожне слово здатне
незбагненні речі будувати.

Приймають зміни
завжди сильні.
Вони вже досвід-мудрість мають
і з довіри будь кого приймають.

Тільки обмежені умом
живуть в страху зі світом,
хоча за кусень хліба,
чи за високу зарплату
не гребують нічим –
обманюють, вбивають
інших ніпочім.

Так, слова,
здавалось би проста річ,
а як вони можуть при нагоді
кожного зігріти,
або й душу ранити.

Навчаймося люди говорити так,
щоб словом не потривожити нікого.
Бо в цих істинах простих,
які кожній людині по плечу
такий глибинний зміст,
де всі можемо знайти підказку,
коли людина шукає казку,
бо тільки в тиші ночі,
ми можемо самі
пізнавати умиротворення душі.

Ось таке чудове повчання
виросло з цього вірша.
Бо часто так у них ми
бачимо життя свого сліди.

Хай кожен день при дні
шукає способи себе знайти.
Якщо в житті Творець
нам буде за взірець,
то всі інші справи
будуть вирішені,
ніби, у забаві.

Однак і сіючи слова між люди,
ми не знаємо котре із них
подарує комусь радість,
тому нам усім і все
дається по силі й духу,
а що зверх того,
від ума лихого.

То хай летять слова,
кимось сформовані в рядки,
що мають певний зміст,
бо вони творилися неспроста...

На те й вони написані слова,
щоб знайти свого читача.
А ми пошуковець глибин
і той, хто здуває пил
з речей очевидних

для вас наших милих.

ЧУТТЯ ДОБРОТИ

Якщо людина в щасті,
то вона у будь якому негаразді
знайде частину позитиву
і в цій радості засіє свою днину.

Так у житті і є,
що людина завдяки собі
і іншим людям
відрощує могутні крила,
коли любов у неї зріла.
Але коли вона
займається обманом, злом,
то вона буде завжди
з переламаним крилом. Саме так ось ми,
святого Духа сподвижники,
збираємося краплинами позитиву,
а перегода утвориться струмок,
а потім річка, море, океан,
яким багатьох корисливих остудять,
умиють їхні душі й личка –
і так потрошки зміниться людство.
А ми у тихій радості і щасті
посилаємо благодаріння
Отцю-Творцю-святому Духу
нині, прісно і вовіки.

Відчувши дію доброти,
хоча би раз в житті
від когось у собі,
чи у собі за себе,
то крига байдужості
у кожному житті скресне.

Бо це дійсно на віки,
бо ці відчуття уже нам є провідники,
помічники й розрада у житті.
«Є поміж нас багаті й бідні.
Кому, що треба – доля не спита.
Та є дві речі, які нам необхідні:
у світі мир, а в душах доброта».
Саме так написала нам усім
на сторінку у фейсбук
прекрасна Наталя Іванюк.

ДУША-КРИНИЦЯ

Знаймо всі,
що в житті –
і в минулому,
й сьогодні,
як і в завтрішньому дні
в цьому круговороті
еволюції природи
є присутнім негатив
і тільки наша чистота
може там узріти
той позитив,
який рухає нами
день у день

до тих рівчачків,
річок і океану
разом з нам подібними.

Набираймося досвіду свідомо
вибирати у житті те,
що нас життям підносить,
бо чутливість нас веде
до пізнання себе,
природи й всесвіту всього.

Чуть підрости духом
і крила відростуть,
тому у птахів нема планки
і вони ширяють вільно у висоті.
То так і з людиною є.
Вона пройшла вже це,
забувши в суєті
і нові зробивши кроки,
але чогось назад...
своїм умом бажаючи
все озиратись назад,
на дії інших.

То побачмо всі
той путь,
на який ми
життям поставлені
з малих літ,
тоді й страху не буде
і буде усвідомлена
кожна дія зріла,
бо такий стан людини
вводить нас щодня
у радість-щастя,
а вони ж є основою
нашої доброти-милості,
яка любов'ю наповняє
уже все єство
до всього в світі.

Для цього й чоловік
в житті отримує в дарунок
саме такий ум і тіло
для росту еволюційного
істинного стрижня –душійого.
Випадковостей тут нема,
такий хід розвитку життя
і Духу всесвіту всього
закладений Творцем
при створенні цієї світобудови.

Кожний маленький вчинок,
кожна щира посмішка,
кожен тактильний дотик,
обійми, чи добре слово,
то діями такими
ми переводимо стрілки
самого всесвіту
в сторону любові.

Якщо жити так,
щоб бачити і чути
в людині кожній
її начало духа,
то можна змінювати світ.
Ось так просто –
без політиків, пошів,
без людей впливових
і без матеріальних статків –
ось на що наші люди здатні.

Бачити святого Духа
можна в людині кожній,
в старій, в дорослій,
як і в кожній дитині
і в тільки що народженій.

Красива планета наша,
то бережімо її з усіх сил,
не плодімо революцій, війн
і цим матимемо шанс усі
на ній і з нею жити.

Саме так і в такому стані,
на який налаштована людина,
то так вона і сприймає,
а далі, приймаючи,
свій день насичує,
і життя своє багате.

Навчаймося усі
у добрих справах,
в проявах природи,
бачити позитив
і його творити,
щоб духовно
нам себе ростити.

Подивімося на сім'ї
в поколіннях... і добре,
де дорослі свідомо діють,
де дітям і онукам
є у всьому за приклад
поведінки гідної –
а це ж багатство родове,
а це ж нація і все людство,
вся Земля і всесвіт
такими людьми покращується...

Бо всі світи людина здатна
і може побачити їх в собі,
тоді усі Знання світу
почнуть відкриватися самі,
то заглядаймо частіше,
при нагоді, у себе,
як до чистої криниці.

ДОБРОТА Є ПОРІГ
Доброта є поріг
перед дверима-щастям,
за якими кімнати

великої любові
у цьому домі,
який життям зветься.

Дозволяймо доброті
в наші життя увійти,
як повітря при диханні,
як руху при ходьбі,
бо саме вона
наповнює життя
і все навколо щастям.

Не робімо спроб в житті
образити людину добру,
бо це є лиш для нас
та велика втрата.
А доброта йшла до нас
через людину цю,
та образою своєю
ми ж її й спинили.

І так у всьому й скрізь –
не ображаймо добрих;
не ображаймо слабших,
немічних, старих;
не ображаймо безхатченків і сиріт,
бо ми ображаємо за зовнішнє їх,
а втрачаємо в собі людську подобу.

Бо цю помилку-гріх
ми нестимо в собі тяжко,
та ще й буде нести увесь рід,
бо насмішка, образа
забирають у людей щастя,
бо воно в житті
і для життя є головним.

Також знаймо всі,
що доброту й любов
ніхто ще не образив,
бо вона пробачає всім одразу.
Так, може сльоза скотитися
і то за тих, хто образу коїть...,
а, зазвичай, промовчить,
чи подякує щиро
і піде далі
своїми манівцями.

Бо суть доброти в тому,
що з неї виростають у житті
щастя і любов прекрасна;
та і ображає, чи насмішки коїть
лиш той, хто в собі нещасний.

ЩАСТЯ

Щастя, люди, вам:
і здоров'я, його основи,
і того світлого ума
у цім тілі,
і благої душі
дарованих усім

від Творця-Отця-святого Духа.

А ми уже тоді
є великїї майстри
всім відомої доброти,
бо доброта є поріг
перед дверима-щастям,
за якими лад і любов живуть
у тих кімнатах
цього дому світового,
який життям зовуть.

КОРОТКІ РЕЧЕННЯ (з яких ми маємо писати вірші)

*Бажаємо доброго дня усім,
хто встав від сну,
хто уже в роботі,
хто в думках весь,
хто в гостях,
а хто в дорозі;
хто в біді-тривозі,
хто у щасті весь тріпоче,
хто щось добре
зробити хоче.

*Бажаємо на день
і день у день
доброго дня тому,
кого зустріли ми,
бо це їм настанова
від Творця на весь день
доброту творити –
і нам того ж бажають,
то приймімо з благодарінням
і діймо з розумінням.

*Кажімо всім
і всьому живому:
«Доброго дня».
Хай це чарівне
слово Боже
і до Бога
першим ділом буде
доброту творити.

*Доброта і є той путь,
яким усі на світі йдуть,
бо завдяки доброті
ми і є живі
на протязі тисячоліть.

*Якою не була б погода,
то як скрізь і у всьому
щасливому і тут є нагода
творити і любити доброту.

*Чарівна сила підтягує до неба,
до сонця пробираємося ми,
бо дух життя витає біля них,
а ми духовно укріпившись

схиляємо голови до ніг.

*Даруймо тепло Душі,
творімо доброту завжди,
щодня плекаймо щастя,
бо це і є саме тим,
для чого ми
й прийшли життям сюди.

*Прекрасне відчуття,
коли хтось говорить нам,
що раніше нас не знав...,
а тепер за брата прийняв.

Тому знаймо всі,
що сказатислово дія добра.
Тому дарувати їх здатні всі,
то і відкриваймо ці якості заново в собі.

*Не чекаймо тих важливих слів –
і скажімо ми першими їх,
щоб вони першими цей місток
еднали й будували для обох.

*Мала дитина,
мала й любов у неї.
Малі й знання,
бо вона
не знає світу,
то мабуть і тому
вона в любові і знаннях
вміщає себе всеціло.

*Чогось в житті
так просто й мудро...,
бо в простоті істина цвіте,
а мудрість хороші взаємини плете.

*Скільки позитиву від допомоги,
а скільки від злабіді ...,
то робімо всі
висновки в собі...

*Красива планета наша,
то бережимо її з усіх сил,
не плодімо революцій, війн
і цим матимемо шанс усі
на ній і з нею жити.

*Без Союзу не було б і нас
таких європейців диких.
Та спокусилися ми
на яскраве, зовнішнє,
а те, святе,
що в нас було і є
ховаємо в собі –
а воно ж є істинна аура народу,
бо тут пласти культури
язичників і православ'я ще живі,
як і те перше християнство,
як і та ідеологія соціалізму,

то тепер політики молоді
зухвало заявили,
що ми нову націю збудуємо,
аби були гроші...-
а гроші то вже тю-тю.
Та не гроші творять Дух,
а доброта, радість і любов.

*Живи людино гідно,
щоб могла вперед дивитись.
Не обмани нікого у маковім зерні,
бо обмани завжди не легкі.

*Поки ми живі,
поки у нас життя струмить,
то воно нами пише словами
і слід лишаєм кожен на Землі
саме своїми різними ділами.

*Хай у кожного в житті
будуть різними дні,
але щоб єднала їх усіх
та радість, що є у них.

*Хай кожен день життя
нам усім буде святом.

*З усіх свят на Землі
найголовнішим є –
це наявність життя
і в ньому радість тиха.

*Істинним святом є,
коли радість у Душі цвіте,
а не в ті дні,
які відзначені в календарі.

*Цінуй своє щастя поки живий.
Живи, радій, кохай;
Живи – твори життя,
Сій мир і лад межи людьми.

*Шукаймо все,
до чого Душа кличе
і свідомий вибір
не біймося зробити,
бо знаємо усі,
що кожен крок в житті
Творцею оберігаємий.

*Життя – гра
і ми в ньому актори,
бо у кожного із нас
є мільйони
масок прозапас
до кожної зустрічі,
чи просто так...

*Згубили ми істинне лице
і діями ми є гнилими,
бо ми уже не Творця діти,

коли забули про покликання своє.

*Люди на Землі
так, ніби то, подібні
і все ж таки різні –
ніби, книги наші.

Зовні різні у окрасах,
чи однотонність класична,
та і в середині букви одні і ті,
як і в людині її начиння.

Та і норів, і емоції, і дії
такі між собою різні,
як і ті рядки із книг,
що мають кожен свій зміст.

*Досить добре є,
коли ми вміємо
приєднати до зерен щастя,
які у кожному із нас вже є,
до тих,
які ми знаходимо в життях
і добротою примножуємо їх,
тоді ми дійсно зацвітемо щастям.

*Щоб сад плодючий рости,
нам потрібно очищуватися тілом і умом,
і здобрювати цей ґрунт нашого життя
добротою й щирістю,
щоб на дереві буття
росли плоди щастя і любові.

*Кожен у житті
бачить частинку раю на землі,
а ще б зусилля доложити,
то можна було би
у ньому все життя прожити.

*Форма прояву щастя
і той ґрунт,
на якому воно зроста
можуть бути різними,
а от його чуття
і сам стан всього єства
одинакові у всіх,
бо вони з одного джерела –
з доброти.

*Якщо діяти з доброти,
то в нашому житті
знайдеться місце й час,
а також спосіб звершити її.

*Коли в серці-душі
доброта і милість проявляється,
тоді й чоловік рождається.

*Приймаймо якості духовні
у взаємини з людьми,
то зміняться люди

і змінимося ми.

*Хороше забувають скоро,
погане пам'ятають довго
і воно тоді
з нами назавжди,
лишивши шрами по собі
у нашому життєсліди,
а щастя було і є легеньке,
або тимчасово відлетіло,
бо ми леліяли його невміло.

*Завдавши зло особі,
яка потребує допомоги,
то чогось знаходяться і інші,
який, як та коза до вдови
приводить табун на її плоти –
теж робить зле...
А зловмисник нечестивий
у задоволенні руки тре.

*А друга дія нашого життя,
що коли хтось комусь тихенько
допоможе ділом,
чи замовить слово.
То є й такі і інші.
Та досить часто люди
чогось соромляться
своїх дій таких
у проявах позитивних.

*Тим хто на чужині–
хай прекрасна пісня у словах
й музика в серці б'ється в такт,
хай розвіє сум
і хай такене щастя
оминає діток наших.

Про ту тяжкоту на чужині
й гіркоту на Душі
не виливаймо прокляттями
і слізьми...

Та знаймо всі,
що ум завжди
веде нас в турботах
про життя краще ...

Хай нашим діткам і Україні
минеться це лихо,
щоб не шукали українці
у світах чужих,
той ламтик хліба
і все до нього.

*Гірко плачемо ми всі
при втратах матеріальних у житті
і не помічаємо, живучи,
орієнтирів тих,
до яких,
нібито, щомиті

тягне нас магнітом.

Прозрівати прийшла пора...
бачити і чути істинне
кожним у цьому світі
покликання своє.

*Збайдужіли люди сильно,
а це найбільше лихо,
бо не хочуть думати
і до діла не знімають руки.

*Близько, близько...
має з'явитися Христос,
бо визрів, визрів час
спасати нас
і ми йому допоможемо
добрим і справедливим ділом.

*Війна між християнами іде,
за дати й празники.
І от уже віки
не можуть порозумітися вони.

Пора вже сісти за столи,
щоб раз і назавжди
домовитися про богів,
бо це людська є дія в суті,
то і канони би не страждали
і злоби би не наганяли.
Бо Ісус давним давно
із цим змирився
і як христос-месія він
з істиною лишився.

Молитва не зброя,
вона розчинник зла.
Бо якості духовні
основа миру і добра.

*Довіра єднає людей у добрих справах.
Вони і є маленькими творцями
цього життя-буття,
яке ми бачимо із вами.

* Вір собі, чуй себе
і вибір правильний зроби,
щоб соромно не було
за день, рік, життя
тобі
в кінці
і тим нащадкам,
які лишаться по тобі.

*Вір, якщо знаєш,
забудь, якщо бажаєш.
Хай краще слово це летить у люди,
чим літати від падіння до злетів.

*Татування на тілі
залишаються на ньому
і після смерті
допоки тіло іще в труні,
а ті людські пороки,
що змушують страждати Душу,
то несуться з нею на віки,
бо її енергії є живими.

То мабуть краще татуювати,
аніж брехати, обман плодити,
чи тихо й підло убивати,
або злом у днях, все навколо засівати.

*Ці послання межі люди
хай кожен прийме їх
в той час і в тому місці,
коли відчує потребу у собі
Творцю благодарувати.

*Сонце світить всім однаково,
та часто Духами зневажаємо,
а місія кожного із нас
навчатися Душу відпускати так
своїмижиттєвими ділами,
щоб вона злітала в радості
день при дні
і також на одрі.

*Життя – це диво
у всьому різнобарв'ї
і проявах його,
а свідомо в нім людина
є вершиною еволюції душі.

*Не шукаймо цілої любові
в скалках нерозділеного кохання,
бо любов широка і глибока
тішить серце й самотнім.

*Ніде любов не ділась
і крила в неї є,
бо і сьогодні в рядок прилетіла –
значить вона Є.

*Сонце світить всім,
то не ховаймося у тінь,
а любов повсюди,
а найбільше там,
де є добрі люди.

То щоб не бігати
очима і умом
у пошуках її,
то творцями її
будьмо самі.

*Якщо ситуація погана
все таки у нас дозріла
і ми бачимо, відчуваємо її,
бо нас терзають докори сумління

і чогось тривожно на душі,
то тут потрібна наша дія.

Суций же ситуацією цією
хоче нас повчити,
щоб ми знайшли
хороший вихід у собі
для себе і інших.

Бо випадковостей нема –
це ми маємо ршати,
покладаючись у всьому
на свою духовну чистоту
і життєвий досвід.

*Свідченням байдужості людей,
коли вони до слів своїх байдужі
і ділами шкоду плодять іншим,
то як серцю і душі у них бути...

*Всіх благ вам люди
у всіх хороших справах,
всіх благ і в тім,
що Творець нас всіх
від злих зберіг!

*Спасибі, люди, вам,
що сприймаєте і приймаєте ці слова,
бо Ваша така здатність
є нашому Творцю урадість!

*Не чекаймо, а шукаймо,
бо чекають на роздоріжжі і в біді,
то тут слušним є чекання,
хоча часто воно уже є вимушеним.
А пошук наближає те,
що нас жде.

*Мудрий зупиниться завжди
біля справ творчих, мудрих
і іншим понесе ці знання,
щоб мудрістю наповнювалася земля.

*Самовільно зійти
з життєвої стежини
не здатен ніхто,
але вибирати іншу
спроби роблять сміливі лиш.

*Ось так холоду людського
злякалася Душа своя
і там десь заховалася,
не гріючи й горобця...

*В молитву
одягаймо завжди,
душенькуоголену,
то будемо без біди.

*Негатив у житті людства
еднається несвідомо в діях,

то чого свідомо частина людства
не єднається між собою?
Ось тут питання всім...

Ми маємо єднатися усі
і збільшувати енергіїці,
тоді зникнуть відчуття небезпеки,
тоді будуть і можливості іншими

*Справжню чуттєвість має той,
хто чує крик Душі, чи її шепіт;
хто чує її спів і бачить ті широти
у повній тиші при творенні молитви.

*Думці, слову, мрії чи молитві
доріг не треба взагалі,
хоча знайти їх
допомагають саме вони

*Люби й живи,
твори з любов'ю,
бо вона і є той Еверест,
на який виходять лише ті,
хто прийняв цей запрошувальний жест.

*Кохання-це крила,
а відповідальність-це знання
куди нам летіти
і що в житті творити.

*Добре в світі є,
коли доброта у всьому началом є,
хочазадума, сумнів завжди
рухали дії позитивні.

*Не стільки й щастя в мрії,
і не та очікувана благодать
вижити ж нам дасть,
а саме оця гіркота й печаль
жити гідно нас і вчать.

*...і ці крики "патріотів",
і тихий шепіт політиканів,
і та трясця над грошима
нуворишів молодих
об'єднає нас усіх...,
тоді байдужість зрушить в нас
у тому єднанні душ,
у тому єднанні і бажанні
спокою в житті й ділах,
у єднанні довіри
на взаєминах справедливих
і Дух нації зміцніє,
і дійсно вільною й багатою
буде наша Україна.

*Хто має добру Душу,
то впрекрасному бажанні
хоче всім цю красу принести,
щоб її теплою усіх зігріти.

*Бажаємо Вам, люди,
з надії і довіри
всім серцем щирим
за поширення краси,
бо і вона,
як і вся доброта
усіх любов'ю покрива.

*Стрічається зима і літо
кожен рік в одне число,
а між ними весна,
як пробудження життя.

*Пташки дзьобиками своїми
часто стукають в шибку,
сповіщаючи про добру звістку.
Добра це ознака є для всіх,
що весною до хазяйського вікна
підлітає весела птаха
і щасливий рік пророчить.

*Ось така розмова
і можливість нам дала
прорости чуттю
радість в собі.
Так, зернина була...,
а щоб побачити світ
іншими очима,
тоце велике щастя.

*Дозволь нам, Творець,
у цю ніч прийдешню
тілом відпочити,
Душі волю дати
і уму у спокої побути.

*Даруймо Душі тепло,
творимо доброту завжди
і щастя плекаймо щодня,
бо це є покликанням людини.

*Нема чутливості у тіла,
нема зрілості в ума,
нема спокою Душі,
бо не доросли,
і не дозріли ми
до затребуваності в часі.

*Живи життя сказало,
пиши вірші про мене,
щоб і я знало,
що першим було слово.

*То скажемо вкінець:
хай живе любов і доброта
в союзі спільнім, як вінець
до чого покликана людина.

*Це так добре,
що ми правди глас

пишемо людям,
а вони чекають нас
з дописами на сторінці.

*Ось так спільно ми
всі гуртом із доброти
будемо поширювати правду –
хтось подивиться у небо,
хтось присяде для міркувань,
а хтось змінить свою поведінку.

*Маленько таких є,
хто на правду плює –
хоча вони іще живі,
але вже не зрячі.

*Мудрість потрібна всім,
а особливо тим,
хто зібрався у місії своїй
людей словом навчати.

*Життя не простим було колись,
як і тепер у багатьох поетів.
Біль і радість, розчарування злети... –
і все на сторінки, а побільш в собі...

*Ось такий митець прекрасний
наша матінка Природа –
і день і ніч вона,
чи будь якої погоди
все творить й творить
гобелени свої
на неосяжних просторах.

*А поети слова несуть усім
про ці якості позитивні,
як орієнтири
для всіх,
щоб створити той ґрунт
для тих,
хто йде за ними.

*Тому читач, мій любий,
не живи, як інші,
а сутність свою рости,
тоді й радість і любов
заходитиме в гості.

*Та ми й так щасливі
друзями такими...
Ось так просто погомоніли
про те, про се... і, ніби, відпочили.

*Щастя Вам,
любі друзі,
і всім тим,
кого зустрінете в житті цім!!!

*Бажаємо щастя і любові,
гармонії в собі
і у взаєминах з людьми,

доброти й достатків!

ПОЕТ

Поет пише лиш тоді,
коли лишається з вірша слід,
а фактично нами пише сам Творець,
бо ми духовно доросли
душами й умами своїми,
щоб писати цю музику слів,
якої потребує усе людство.

То може бути амур,
чи заклик войовничий,
а чи намір будівничий,
то саме й такі слова
летять між люди
цих писарів-поетів,
якими Він повчити хоче тих,
хто теж у стані блага
і бажає прийняти їх,
як найліпше здатних
істину пізнавати в них.

Реальні лиш ідеї,
якими насичені думки
в кожної людини
і ці ідеї-мрії,
як суть - бачити вперед,
їм посилають все ж поети.

Хоча вони подеколи страшать,
бо правдою їх слова кишать.
Тому так бояться люди
такої правди і самих поетів.

Бо істинною поезією вона тоді є,
коли поет формує ідеали й мрії,
коли вони торкають струн Душі,
і вона очищує людей від нечистот,
вона викликає докори сумління,
бо вона співає музику слів,
які оспівують доброту, любов,
мудрість і справедливість.

То вже не поезія зовсім,
коли цей виписаний вірш
описує принади хіті,
облизує блюзнірство,
зло і війни,
як щось потрібне
і значиме
для життя людини
і всього людства.

Поет у житті мрійник
і романтик в діях,
як чутливий індивід,
який живе сповна
у кожній його миті,
а ті із них,
хто шукає істини,

то йому відкриваються
і світи інші.

І як усьому живому
жити завтра хочеться йому
і не по календаря числу,
а у роки-віки.

Так, вони живуть в далях майбуття
і це є одна проявленість їх
в устремлінні пізнавати світ,
щоб передати людству ці знання.

Там є поради,
різні повчання,
які критикою не є,
а це лиш бажання
показати всім,
що поет
є умом одержим.

Ні і ні!..
Його водить у житті
по всіх стежках на Землі
його Душа,
його зв'язок
з Розумом світовим.

Саме такі із них
не прив'язані умом
до речей, грошей,
бо вони щасливі
одним оцим днем.

А це все пишем ми
для розуміння всіма,
що поети-містики
приходять поміж люди
частіше ніж пророки,
частіше ніж месії,
які вже йдуть
по стежках, описаних пророком,
по стежках, підготовлених поетом.

Тому ми і вистилаємо словами
той пророчий зміст,
який уми спільноти
змінить так,
що люди міркуваннями,
досвідом своїм
поміняють своє світосприйняття,
поміняють хід думок
і поступи у діях,
зрозумівши своє місце у природі,
вирощуючи чутливість у собі,
як основу взаємин між людьми,
між людьми і світом всім
у місії своїй,
щоб визнав світ,
що джерело життя є одним,
один Творець,

один Бог для всіх.

А поети слова несуть усім
про ці якості позитивні,
як орієнтири для всіх,
щоб створити той ґрунт
для тих,
хто йде за ними.

Добре було б за факт,
щоб ці Знання сприймали
і приймали люди,
як зміни,
як зміни позитивні
і в реаліях прожити
всі роки у радості
і свідомого сприйняття себе
й оточуючого світу.

Тоді це життя буде подібним
на життя будь кого із тих,
хто життя має на Землі
у благоговінні і благочесті.

Однак, будьмо завжди в бдінні,
щоб не прийняти оману
в лозунгах брехливих,
коли тексти на них правдиві,
а дії носіїв є лихії.

Якщо ви політик є
і вірші пишете,
то ці вірші
і зміст у них,
щоб погамувати голод
суєтливого ума
своїм публічним словом,
як видовищем на десерт.

Тому діями такими
ми подобатися спішимо
певним людям
і в певний момент життя,
з якихось вигод-користі.

Та все ж це
навіть не оправданням є,
бо це помилка
велика для поета,
як такого,
хто музику слів пише,
отримавши дар від Творця,
бо не в суспільства він
цього навчився
і не політики такого вчать.

А тому порада є проста,
якщо взявся слово нести в люди
і для цього прийшов життям до них,
то маєш віршами живими
їм істину принести,

розширюючи пошуки такі.

Бо поет по змісту й суті
має людей навчити,
щоб у радості вміли жити,
щоб вміли доброту,
правду і любов творити.

Бо уже не раз в роки минулі
кричали із трибун слова, ніби, вірні:
про доброту, свободу, рівність
із закликом до боротьби.

То знаймо люди, знаймо,
що всіляка боротьба
знищить любов, доброту
і в зародку свободу.

Бо заклики публічні
на подвиг-боротьбу
уже не раз в Персії,
Хазарії, чи Пітері
будоражили уми людські,
а на трибунах були
і лозунги несли
диявола сини.

Їм у снах все сниться,
що всі фінанси,
аптеки, юристи
і торгівля світові
заповів їм сам
міфічний Яхве,
п'ять тисяч літ тому,
а наявудень при дні
сповідують підступні
методи Іуди.

Бо вони «вибраний» народ...
Ким? Яхве...
Бо всі інші люди,
в їх зверхньому розумінні –
є лиш раби-ізгої
і їх знищити усіх
дозволив їх же бог.

А це свідчить наяву про те,
що це і є
послідовники диявола лихого
серед нас таких
безнаціональних іуд.

Так, це гонимий люд
за їх підступність тиху
і людиноненависництво зле.
Їх таких зі Всесвіту
закинули на цю планету,
до цих божих людей
і в цей земний всесвітній рай
для виправлення.

Прогнали їх потомків з раю,
з Міжгір'я,
та вони чуйку на гроші мали
і за ними по землі блукали –
то Єгипет, то Персія,
то Хазарія, чи Венеція...

А тепер мають «побратимів» ідеологічних
у середовищі народівінших.
Їх нахабству нема меж,
та не так просто виправити їх
і по доброті своїй
не хочеться виганяти,
так як вигнали з іншої планети.

Вони так вже опутали світ,
не забувши від Авраама,
про нелюбов до них
у тисячоліття всі
за їх дії корисливі,
за людиноненависництво до всіх,
а тепер вони набрали міць,
бо нам християнство і іслам
«подарували», як опіум,
щоб у всьому мали страх
і умами до речей прикипали,
а ми дурні
молимося їх богам
і енергії життя
туди все ж шлем,
забувши духовність святу,
як культуру поведінки,
як спосіб істинного життя.

А вони в подяку нам дають
стіну в Єрусалимі цілувати,
дають тихцем хвороби різні
і ГМО в додачу,
організуючи війни
по всім світі,
спляюючи Дух націй світових
кров'ю-життями,
та все чогось нашими ж руками.

Вони себе оголосили вибраними
для цього добра-зла,
назвавши його богом,
а нам, ніби, дали Христа,
який їм Духом і не належав,
хоча вони його
по сей день не прийняли.

Вони в своїй брехні
пішли ще й далі,
вложивши в уста Павла,
що іудеєм кожен може стати,
якщо ділами відданість докаже.

Та вони, запроданці сатани,
рішили геноцид влаштувати
для всіх народів на Землі

і вже запустили технології
у помсту за геноцид до них,
а для цього їм
уже й богів не треба,
бо тепер вони
є на Землі,
що не є боги –
тому вони встановлюють самі
свої порядки,
постановляють своїх васалів-президентів
і визначають в цілیم світі,
як і кому тут жити.

Ми сьогодні майже всі
є в іудеїв у духовному ярмі
і вони керують світом й нами,
як той кіт хвостом кудлатим.

Іудаїзм так поширився на планеті,
що прихильники його
є вже в кожному народі.
Іудаїзм – це стан прагматичного ума,
це до грошей хронічний інтерес,
до яких вони біжать,
що можуть батька рідного затоптати.

Іудаїзм, як ідеологія суспільна,
самовибраних людей
зі всієї спільноти світу,
хоча ядром
і далі залишається єврей.

Вони значній частині людства
подали свій проект,
де, майже, всі
моляться за Авраама,
Мойсея, ягве,
який піднесли хитро так
на блюдечку золотому,
як християнство і іслам,
замість православ'я
і язичництва дикого;
як аналогію релігії своєї,
яка знищувала й нищить
усе святе і чисте,
що мало людство
протягом мільярдів літ.

Ось так згине світ,
як згинула і Троя,
бо по суті релігії ці
і є той кінць троянський,
з якого вилізла
ця смердюча ідеологія юдейська.

Сьогодні іудаїзм,
канонічне християнство
і войовничий іслам
ведуть все людство
до самознищення,
хоча й знають самі

свій кінець горезвісний,
що в переддень вони
зберуться зі всього світу на землі,
яка означена кордонами України
і поляжуть тут безславно кістьми,
хоча встигнуть знищити перед цим
майже все людство і природу з ним.

Ми, українці, сьогодні є
в політичному полоні
олігархів Росії
і їже з ними.
Ми тіла свої нищим
матеріальними відходамитими,
що споживаємо з Європи.

То чи не пора вже нам,
браття й сестри, зрозуміти,
що духовність свою пора
в доброті, правді і любові узріти,
бо тільки якості ці
здатні кардинально наш ум змінити.

Бог є, як Дух святий і чистий
і є ті слова святі
у тих святих книгах,
але там є й зерна
гіркі, отруйні
у висловлюваннях таких,
що не сумісні з істиною життя,
то по факту ми дияволу молимося.

Бо зовсім не боги іудейські,
і не їх авраами і мойсеї
в людське суспільство принесли,
духовні якості для всіх.

Бо вони відомі в тисячу разів давніше,
ніж Авраам у тих п'ять тисяч літ,
а то і це число помножене на тисячі,
то люди все ж уже жили тут, на Землі
з тим позитивом у житті,
що є основою духовності у всьому –
а це доброта, краса, милозвучність,
це ті якості, які дають можливості
в усьому порадіти день при дні,
назваши радість цю щастям
і їм також були чужді дії –
кражі, обмани, вбивства.

Тому перші люди на Землі
цю культуру буття й прийняли
в свої життя всеціло.
То це і є їх божественний стан,
який людство
обумовило у слові любов.

Тому й мова тут про те,
щоб не молилися ми
тим словам не зрозумілим

за весь цей народ єврейський,
їх рід від Авраама й до тепер
і за весь іудейський кагал
у проповідях канонічних тих
в домах молитви, як і дома,
які сповідують іудаїзм,
а не істинних Богів –
добрих і справедливих.

Тому і є потреба
заявити на весь світ
і закликати до єднання,
до гуртування на доброті
для збереження себе
і цієї Землі
для нащадків майбутніх.

Творімо доброту так,
як нам підказує совісті чуття
і єднаймося тільки з тими,
хто істинно добродіяльний,
бо не майдани нас об'єднують,
а ті енергії доброти
і гідності людської
на всіх континентах Землі.

Бо слова поета
оспівують саму суть життя.
Тобто ту, якою вона має бути,
хоча за словом завжди діяйде:
відмова, зміна, а чиприйняття.

Відмова й зміни
по самому факту
є хід на місці,
тому в таких нема
мрій світлих й чистих...

Звертаємося до людей тих,
хто має здатність у собі
чути доброту й справедливість,
хто до цього вже дозрів,
хто свідомо зрозумів,
хто готов прийняти нові зміни у собі,
хто цю істину прийняв,
то він прийняв і життя майбутні –
а це їх нащадки.

Бо багато є таких,
хто плюне на нас
і на слова оці,
хто байдуже пройде мимохідь,
та не знають небораки,
що той, хто істину пізнав
буде істинно жити,
а не плазуючи виживати.

Так, вони піднімаються над світом,
вони і очі мають інші,
і те чуття любові,
і те чуття жури,

бо поети не належать собі всеціло –
їх рухає пошук-радість
і істома всього життя на Землі.

Тому вони не обмежені собою,
тому нема для них кордонів,
тому вони є нічії
і тому вони не мають широкої рідні,
не мають вони й достатніх статків,
як і реальної підтримки
прагматичної спільноти.

Вони не від світу людини,
вони світлом є для них
і тому люди бачать в них,
у таких бездомних поетах
саме, що не є царів.

Така у них є міць і сила
і виходить вона з душі поета,
і слова їх вогнем правди
багатьох із нас печуть:
кого за той живий негатив,
а інших гріють і підносять,
хто собою прийняв
цю силу в чистоті
і святості своїй.

Тому вони відторгнуті завжди
всіма верствами спільноти
і живуть вони для всіх
в сиротинському статусі.

До поетів сьогодні байдужі люди,
бо в житті вони матеріально бідні
і тому прагматична спільнота
не водить з ними дружби.

Поезія не є модною собою,
а ті керівники держав
і ті їх посіпаки
ведуть політику таку,
щоб поет, якщо пише вірші,
то й сам їх має видавати,
сам їх має між люди нести,
і сам ті книгіпродавати,
як той базарний дід із гусаком,
чи торгаш з рекламним буклетом.

А тим інституціям державним,
які культурою прикрились
і позбирали в ті доми
книжки і збірки світу,
щоб щороку їх лічити,
а не нести творче слово в люди.

Вузи, школи, бібліотеки,
ЗМІ, кіно й театри
мають бути помічниками для поетів,
а не навпаки.

Щоб вони були не хранителями
всіх проявів традицій вікових
і слів у збірках поетів цих,
а поширювачами активними,
джерелами живодайними
начал духовнихтих,
якими і росте свідомість в людях.

Культура поведінки людства
формує мораль суспільну,
певні правила взаємин,
певні традиції на віки,
а джерело її – митці,
які самі виростають із народу.

Їх не навчають,
їх не здоблюють держави,
а лиш дух нації
кріпить їх ту магічну міць,
яку дарував кожному із них
Отець-Творець-святий Дух.

Бо лиш їх слово
людей будитиздатне,
бо сплять вже всі на ходу,
чуттєвість втративши давно
і лиш оком ловлять кабак,
чи відкриті перса у дівчат
і тому сприяють заходи грандіозні:
день пива, конкурс краси ніг,
походи вулицями лесбіянок –
оце держава-патріот дозволяє
і грошенята для цього часто виділяє.

Хіба керівництво держав,
яке вважає себе вождями
не про чистоту мовимає дбати,
не про закриття програм,
що будять у людей бажання хтиві...
і головне не в ніч, а вдень...
А для чого?...

Природа тут розбереться і без держав,
бо в неї підспудні інші інтереси,
які нівелюють культуру, як таку,
аби плодити неспокій, суєту,
бо так легше керувати.

Культурна людина
буде більше дбати
про націю, народ,
ніж державний апарат
і його антикультура.

Та і наша місія тепер,
як посланця Душею,
щоб людство пробудить,
бо звихнулося воно
на вигодах і користі,
на грошах-речах,
на обманах і зневірі,

на фастовстві і гордині.

Тому тепер нам не просто
показати суть людську
і те, що люди забули місію свою,
що люди спотворили геть
свої уми гнилі і свою основу,
яку Душею ми давно назвали.

Прийшов той час, пора,
щоб показати всім і вся,
що ми прийшли в житті
з покоління в покоління
до без вибору в ньому –
це знищення енергій їх,
як таких,
в яких іще життя жевріло.

Постало питання віків
перед людьми планети:
бути, чи не бути
людині на Землі.

Тому ми й почали
формувати модель
в новелі цій
життя нового
з відомихвже основ.

Очищуватися кожному потрібно
і час настав без варіантів
бо слід усім негайно
відмовитися від релігій існуючих,
від ідеологій держав,
бо вони нас усіх ведуть
до тихого вимирання.

Вони, ніби, те насіння гібридне,
що втратило материнський рід,
а без неї лишень здатне
самостійно бути років три.

Тому ми бачимо в усьому й уся
спотворену істину буття
і купу тих надуманих заміників,
без яких людина кожна
організувати своє життя
цілком спроможна.

А протистояти цьому
слід добрими ділами.
Мілість і правду зцілити,
вишукувати такі заняття собі,
щоб вони собою радість нам несли.

Можна заперечувати Отця,
можна радіти гегемонії грошей
у всіх відносинах людських.
Можна і приймати Творця.

Хоча ні прийняття,

а ні заперечення Його
відповіді не дають
у віках назад і потепер
про істинну присутність одного,
а може нема ні того, ні іншого...

То маємо люди визначитися всі –
якщо будемо позитив творити,
то і Всесвіт нам негативом не страшний,
а навпаки – допоможе,
бо і там є доброта і зло.

Тому нам прийшла пора
визначитися в собі –
до кого нам слід
прихилитися думками,
словами і ділами.
Та вибір все ж за вами.

Знаймо люди, знаймо,
що не знаючи доброти,
милосердя і любові,
яких сьогодні так байдуже
не сприймає мир людський,
то все закінчиться кінцем
життя для всього й уся.

Не так страшний потоп,
не так страшна
бомба водородна,
як сьогоднішні люди у собі
байдужістю своєю
і малістю доброти.

Та все ж люди тяжіють
десь нутром своїм
саме до якостей таких,
то сприймімо все,
як факт незаперечний,
як мерця смердючого в гробу,
якого черви б'ють,
що можливостей інших нема,
щоб хоча би ялось це життя влачити...

Як самим почати
зміни ці у собітворити?
Починаймо з доброти,
бо ніхто нам їх не принесе
і ніхто нас не навчить –
навіть той,
хто цей путь сам пізнав
і сам по ньому йшов.

А все починати слід самому,
бо навіть такий учитель,
як Ісус, не навчив
і ніхто не пішов його слідами.

Скільки Душ у світі,
то стільки і путів до Творця,
бо в кожного він свій

і тяжкості у кожного свої
у кожному життєвому путі,
і у кожного радості свої.

Можливо, ми
біля нього рядом йшли
і цю вість вам,
люди, принесли.

Ми є свідком людського страху
і великої байдужості людей,
тому гірко плачемо всім єством,
бо давши Знання вам,
ми не отримали милості Його
в цьому устремлінні,
яку ось так тепер
маємо цю милість
словом-ключем у собі
плекати до собі подібних.

Та все ж ми є вірні
і нам є втіхою душі,
що ми її зберегли
чистою і світлою
для продовження життя
у днях, чи роках,
бо ці милості Творця
достатніми є,
щоб благо дарувати
Йому і всім
день при дні,
а ці докори сумління
на цій прогулянці в житті,
пишучи ці слова,
дають можливість нам
й далі бути у раю,
бо чуємо його зов у віки.

Єднаймося люди на позитиві
для очищення від тяжкостей негативних
і навчаймося доброти,
навчаймося любити,
хоча тіло й ум наші
у вашій власті,
та душа полетить...,
полетить для нового буття,
бо доброту й любов
не упокорить зле життя,
бо вона понесе з собою
цю щасливу мить,
коли ми готовились,
писали новелу цю,
цей новий заповіт
у надії і довірі,
що згодиться вона комусь.

Та і душа на місці не стоїть,
а знову й знову прийде в життя з тілом,
і той же ум, який був із нею,
і вже написана буде новелане така,
а та прекрасна ода,

яка побачить змінене життя.

П С

Тому ми вдячні всім:
хто ці рядки читав
і хто себе змінив,
бо вже вічність він відчув,
і побачив той слід,
який ми лишаємо всім
новелою цією,
продовживши мить
у передбаченнях своїх.

Ми раді в тому,
що ступили цей крок,
бо другий вже за іншим,
а ми прийшли до істини,
що ці знання
і мудрість ця
по суті є
скарби віків
і оберігати потрібно їх.

А в кого виникне зов душі,
в кого виникне потреба у житті,
то сам знайде ці скарби,
бо саме благий стан єства
відкриває ці замки.

Так і ми п'ять років тому
заговорили про них,
бо проза й вірші,
бо відгуки на них
є свідченням простим,
що коли мова йде про доброту,
про справедливість і любов,
то фактично їх уже нема –
і це є, і буде слова дія,
що людство почне творити
ці якості в собі,
які, як скарби,
кожен береже в собі,
допоки не вродить ціла нива.

Так що і вони в собі
досить таки позитивні
в цьому моноліті
всесвіту всього,
який буде збереженим
у тих змінах форм
енергій космологічних,
у цих роздумах,
виписаних словами цими.

Тоді це і буде
той пророчий рай.
А зміни такі
відбуваються у сні,
в якому тепер ми
майже всі.

сайт <http://mikolin.com.ua/>
e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Світ Духовності» на facebook
сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

ГЕНІЙ	1
ЖИВА ВОДА	2
НЕЗАКІНЧЕНА РОЗМОВА	4
ПРОЩА	6
ПОДОРОЖ	7
КНИГА І ІСТИНА	8
КРУГОМ	9
СУТЬ ЖИТТЯ	9
ПОСЛАННЯ	11
ЄДНІСТЬ	14
ПОСИЛ БЛАГА	15
ТКАЧІ	16
ЛИХО	17
ПИСАР	18
УСАМІТНЕННЯ	20
СПІЛКУВАННЯ	21
ЗАПОВІДІ	22
ПРОЗРІВАЙМО	23
ПРИХІД ХРИСТА	24
РЕАЛІЗАЦІЯ	26
ПОГАНІ ЗВИЧКИ	26
НАВЧАННЯ	26
ГОБЕЛЕНИ	27
ЗНАННЯ З ДОБРОТИ	27
ДОЗВІЛ	28
КРИЗА-ЗЛАМ	30
ЕНЕРГІЇ	31
СТИЛЬ	32
ОХ, ВАСИЛЬ...	33
ЛЮБОВ У ПОМІЧ	33
ДАРИ	35
ВУХА	35
СВЯТОТАТЬСТВО	36
НАПРУГА	38
ПРИЙНЯТТЯ	39
ЧУТТЯ ДОБРОТИ	43
ДУША-КРИНИЦЯ	44
ДОБРОТА Є ПОРІГ	46
ЩАСТЯ	47
КОРОТКІ РЕЧЕННЯ	47
ПОЕТ	58
П С	71